

09 — POLJA UMIRENE DECE

— Marija, vrati Dodžera! — dete napući usne i nasloni glavu na slatko drvo. Devojčica, sedeći na čebetu ispod krošnje, ukloni uvojak sa čela i zagleda se u Nikolu.

— Rekao si da može da pomogne, glupane. Barb se još nije uselila u kuću. Je l' tako, Dodžer?

Lutka u njenoj ruci okrenu glavu i salutira.

— Eto, vidiš!

— Ali rekla si da ćeš ga odmah vratiti! — dobaci Dejan i daljinskim upravljačem pokrenu tenkić preko makete bojišta. Devojčica se zarumenila a njene oči zasjaše besom.

— Useljenje još nije gotovo!

Nežno spusti Dodžera ispred kuće lutaka. On se pokrenu, zgrabi komodicu i umaršira za lutkom Barb u osvetljeno prizemlje.

Nikola diže ruku iznad glave i ubra sa drveta krem-bananicu. Strpao ju je u usta i žvakao napućenih usana.

Tenkići se pokrenuše. Dejanov daljinac ih je precizno navodio. Ubrzo, opkoliše kuću. Nikola se umrljan čokoladom kikotao.

Marija ustade, a gnev u očima se pojača. Stisnula je pesnice i zavrištala:

— Makni te stvari ispred moje kuće!

— Neću dok ne vratiš Dodžera — odgovori Dejan dok su se cevi okretale u svim pravcima.

Tišina proguta Marijin krik i spusti se na livadu sa usamljenim drvetom. Nakon nekoliko trenutaka tračnice koje su prolazile tik ispred

Nikolinih nogu zasvetlele su narandžastom bojom, a iz daljine se začu zvuk lokomotive.

— Uraaa, evo ga! — uzviknu Dejan dopuštajući da mu daljinac isklizne iz ruku, pa preskoči kuću i stade na prugu. Marija i Nikola, iznenada razdragani, takođe.

Vozić se dokotrljao i stao ispred Dejana. Para koja je izlazila iz lokomotive deci nije bila interesantna. Nekada su obožavali šećernu vunu iz dimnjaka. Marija priđe jedinom vagonu. Raširenih očiju je gledala u tortu koja se presijavala u svim bojama.

Gladni od igre, počеше jesti...

* * *

Predrag 7, dežurni operative, drugi put proveri naređenje i otkuca kod za prijem. Ostalo mu je da izvesti komandanta broda i postupi po njegovim naređenjima. Potvrdio je zadatak ne pomerivši nijedan mišić na licu obasjanom bojama sa konzole.

* * *

Sedeli su ispod drveta i smejali se sa tortom umazanim licima. Kada im je dosadilo, Marija je ustala i vezala lastiš oko stabla. Dečaci su joj se rugali iz potaje. Poznavali su njenu narav.

— Vidi šta Dodžer radi! — uzviknu Nikola. Sve troje okrenuše glave i padoše na kolena ispred kuće. Posmatrali su lutke kako razdragano skaču po krevetu. — Šteta što ne govore, bili bi još gluplji — reče Dejan kroz kikot.

Marija, preneražena razbacanom posteljinom, prodera se:

— Barb, Dodžer, prekiniteeeee!!!

Dečaci su se grohotom smejali. Iznenada, velike senke prekriše družinu. Smeh zamuknu.

Prva se snašla Marija:

— Na bajsove, brzo!

Jurili su, zajapureni, niz obronak. Okretali su pedale besomučno, ali su ih senke sustizale.

Pre nego što ih je tama progutala, Nikola procedi kroz suze:

— Glupi, glupi odrasli...

* * *

Naređenje je stiglo. Prsti Predraga 7 zaigraše po tastaturi i kompjuter odasla signale u odeljak 19.

Sve tri kapsule istovremeno su se otvorile. Zatim naredi interfejsima da izvuku spojeve iz tela dva muškarca i jedne žene.

Žena otvori oči, a za njom i muškarac. Oboje, sneni, spustiše noge na metalni pod. Muškarac pročisti grlo i promuklo reče:

— Onaj još jaše bicikl...

— Drmni ga da ustane, najebaćemo!

Narednik Đuro 3 zapali cigaretu, odbi dim i napusti postrojeni vod. Nije mario što ih je ostavio u stavu *mirno*, ionako će se to *19-kama* obiti o glavu. Čebovanje im ne gine.

Zaputio se niz hodnik do njihovog odeljka.

Marija, Nikola i Dejan su završili opremanje kada se metalna vrata naglo otvoriše. Ukočili su se u stavu *mirno*.

— Jebeni klonirani idiot, da li ste normalni? Opet se opirete buđenju? — uneo se Dejanu u lice.

Osetio je zadah cigareta, rakije i ustajalog znoja. Narednik nije mario za higijenu.

— Govori, vojniče! Da li ste se opirali buđenju!?

— Gospodine naredniče, nismo!

— Niste malo sutra! Jebaću vam znanje! Marš na pistu, trkom!

Mariji nisu promakli oštri pogledi ostatka voda. Zauzeli su svoja mesta i ukipili se na njima. Kapetan je umarširao u hangar i dao voljno.

— Situacija je sledeća. Nalazimo se u orbiti Titana. Na koordinatama koje vidite iza mene teroristi su oteli grupu dece uzrasta oko sedam godina. Dečurlija na ekskurziji. Vaš zadatak je da ih oslobodite. Teroriste neutrališite bez civilnih žrtava. Očekujte jak otpor pedesetak obučenih fanatika. Naredniče, povedi na izvršenje!

Dok je lender uranjao u atmosferu satelita plavokosa Dana, jedna od *8-ica*, dobaci Mariji:

— Je l', opet ste bili na livadi?

— Aha.

— Sve troje se ložite na Barb ili samo volite tortu?

Vod se nasmeja.

— Ne, nego nam mamice i tatice izazivaju proliv!

Smeh se prekinu, lica vojnika dobiše kamene izraze.

— Roditelji su najjače sećanje koje nam daju. To je svetinja, ne rugaj se tome...

— Curo, umukni! — odbrusi Marija i stisnu Dejanovu ruku. Lender se spustio.

Nakon uspešne akcije, *19-ke* su sedele u hangaru, čekajući prevoz.

— Pogledaj kako su sićušni — reče Marija i pomilova dečaka iz gomile po glavi.

— Pa moraju biti, glupačo, kada su *prirodni* a ne smućkani u biotanku pre tri godine, kao mi — odgovori Nikola.

Marija mu isplazi jezik.

Narednik ih je ostavio da još jednom pregledaju kompleks. Kada je lender krenuo po njih, skrivena bomba je detonirala.

19-ke su umrle istog trena.

* * *

Marija je sakupljala igračke, uredno ih slažući u kuću lutaka. Zatim je prišla usnulim dečacima ispod drveta i neko vreme ih posmatrala. Dejan je držao Dodžera, a Nikola je, kao i uvek, napućio usne.

Legla je između njih i zagledala se u krošnju. Osmehnula se i sklopila oči. Znala je da senke neće doći.

Pomislila je — *ovo je moja porodica* — i utonula u san.